

GOODBYE TO GRAVITY...

Așa se numea formația de rock ce concerta în seara de 30 octombrie la Clubul Colectiv... o seară pregătită a lansa un nou album al uneia din cele mai bune formații, ce, iată, adunase atâția cunoscuți, prieteni, rude ale interpreților încât densitatea în club era de cinci ori cea normală. Avea să devină în mult prea scurt timp de la debut una din serile astrale ale României, unul din momentele cele mai tragice, moment de început și de sfârșit...

Ce-i aducea pe tineri în acel club?

Dar mai ales ce-i UNEA? Era frăția în împărtășirea aceleiași pasiuni, era prietenia, era aceea vibrație a muzicii care-i chema, era minunea tinereții, când aspirațiile în idealuri îi adună, când dăruirea îndeamnă de asemenea la dăruire, când dragostea și generozitatea sunt gingașele podoabe ale tinereții neîntinate... Doar așa mi-am putut explica unicele momente trăite de cei de acolo, eroi salvatori, victime nevinovate și mii de oameni împietriți de neputință, de compasiune, de neînțelegere, de neacceptare, virând apoi în durere și revoltă și neacceptare și dor de angajare...

Legea vieții spune că îndeobște pleacă pe ultimul drum întâi părinții, conduși de fii cu regrete și durere. Atunci când nu se întâmplă astfel durerea e greu de stăpânit, de înțeles, dar mai ales de acceptat. Ceea ce e împotriva legii nescrise duce la revoltă... Așa se va fi întâmplat și de această dată, când cei tineri plecați în lume să-și urmeze menirea într-o profesie se întorc spre a fi conduși pe ultimul drum de cei ce le-au dat viață. E dureros, e nedrept și, din păcate, de neîndreptat...

Tragica seară ne-a înmărmurit pe toți, români și neromâni, din țară dar și din lume, am rămas consternați în fața valului de tragice știri, care ne copleșesc din zi în zi, căci tot mai mulți din acei tineri entuziaști se desprind din lumea celor vii spre a păși spre sferele astrale.

Goodbye to Gravity... se desprind sufletelor lor spre ceruri, doar Terra urmând a-i atrage în țărână pe veci. Aceste momente, în afară de sfâșiere lăuntrică, te îndeamnă la meditație, la introspecție...

Căci nu poți evita sentimentul de vinovăție, mai ales când ai adunat mai mulți ani decât acei tineri, când rolul celor vârstnici este de a-i proteja, apăra, feri de rele pe cei nevârstnici... și nu poți scăpa de această obsesie.

Am urmărit apoi dăruirea în lupta cu moartea a celor salvatori, a celor care se ofereau voluntari, parcă din același sentiment de alianță cu soarta tragică a victimelor, parcă încercând să răscumpere din șansa supraviețuirii.

În acel club erau mai ales perechi, ținându-se de mână și unii plecând de mână în vecie, când s-au trezit din coșmar întrebau despre parteneri... Dar ce să mai socot despre cei ce s-au aruncat în iad să-i salveze pe cât mai mulți dintre cei destinați aceluia nefericit iad?

Cumplete momente, niciodată de șters din memoria celor ce le-au trăit și chiar și a celor care nu pot decât să se simtă solidari cu suferința rudelor, prietenilor, cunoscuților... Doar tragicele momente ne adună, ne solidarizează, ne obligă la netăcere, ne cheamă la acțiune.

N-am să uit emoția celor ce făceau mărturisiri din momentele de început ale luptei pentru supraviețuire, acele telefoane la cererea victimelor, acea tragică incapacitate de a accepta vestea sfârșitului pentru unii, dramele acelor mesageri ai veștilor de neîngăduit... mi-a rămas întipărită figura dramatică a tinerei de la ISU care nu reușea să-l facă pe acel părinte să realizeze că IML este sfârșitul, iar nu inițialele unui spital, a cărui adresă nu o cunoștea...

Câte drame de viață, care dacă nu s-ar fi petrecut sub ochii noștri sunt prea greu de crezut, de descris, de mărturisit. Câtă disperare abia reținută pe chipul celor ce azi pot mărturisi chiar încă pe patul suferinței lor!

E greu să acuzi, căci obsesia unei vini generale nu o poți îndepărta și atunci poate singura soluție e doar smerenia în fața suferinței celorlalți și dând doar glas simțirii de împărtășire din marea tragedie.....

Am urmărit cu durere, speranță de vești încurajatoare din partea specialiștilor din spitale, le-am

urmărit drama descoperirii unor efecte neprevăzute, nemaîntâlnite, a unor încercări disperate de a-și depăși limitele profesionale, în pofida unor experiențe de departe de necontestat. Chipurile acestor magicieni ai vindecării peste orice limite sunt nu mai puțin dramatice; și nu poți decât să te pleci în fața priceperii, eforturilor neprecupețite, ale colaborării întru salvare. Și chiar dacă greșesc, acest eveniment tragic, acest sublim preț plătit cu viața de tinerii din clubul COLECTIV este un semn divin asupra României și fie ca el să fie al unui început spre iluminare...

Dr. CLEMENTINA TIMUȘ

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*